

Če še pristavimo, da se je, še preden se je Reinhardt dodobra poposlovlil, oglasil v Pratru že drug, čisto dunajski, parodiran „Edip“, se izkaže približno tale facit:

Pod živim dojmom, da nas dosedanje uprizarjanje starih klasikov nikakor ni moglo ogreti, je Reinhardt s pridom apeliral na zdravo javno mnenje in namignil, ali se ne bi mogli približati starim po kaki drugi poti. Občinstvo je mig razumelo, z veseljem pozdravilo in se tik nato zamislilo, ali bi pritrdilo ali ne? . . . Toliko se lahko reče, da bo Reinhardtov poskus kmalu samo še prehodna oblika v iskanju nekaj novega — slabšega? boljšega? Nevroza in histerija moderne Talije se giblje v onih kritičnih stopinjah, ki jim lahko sledi katastrofa in lahko ozdravljenje. Ne prorokujmo!

Fran Albrecht:

Pesem samotnih.

Na okno trka življenje. —
 In mi stopamo kakor jetniki,
 uklenjeni vase, iztrgani vsemu
 po izbi počasi — počasi. — —

In mi stopamo kakor jetniki:
 zamišljena čela, zastrti pogledi
 uklenjeni vase, iztrgani vsemu:
 ljubezni, življenju in domovini
 ter — iščemo . . . V naših možganih
 je polno vprašanj. —

In zunaj kriči življenje
 in trka na okno in vabi . . .

Domotožje.

Kdo je razpredel med tabo in mano
 te tajne skrivnostne vezi,
 da mi nenadoma včasih pijano
 v odsvit tvojih zarij oko zastrmi —
 zemljica rodna, daleka, daleka!
 Zemljica plodna, sen mojih sanj! . . .
 Ti — nesvobodna, kaj si se vzdramila
 v srcu zdaj mojem, da sem bolan?